

Tento zajímavý článek o pojmu „černé díry“ se z pohledu dnešního poznávání vesmíru dostává do určitého pojmového rozporu. Nikoliv přímo k postřehům a poznatkům, které autor uvádí, ale k rovnítku mezi pojmem „černá díra“ a pojmem „Nálevka rozkladu“. V době sepisování Poselství ještě pojem „černá díra“ nebyl popsán a proto to, co popisuje Poselství nelze pojmenovávat jako „Černá díra“, ani to tak nejde chápat. Prosím tedy čtenáře, aby následující článek pana Steinpacha bral nedogmaticky, s nadhledem, jen jako materiál k rozšíření pojmů, ale ne jako „vysvětlení pojmů z Poselství“. –zf-

„ČERNÁ DÍRA“

Nepochopitelné – zde stává se událostí

Věčný a bez konce, tedy nekonečný, je pouze koloběh stvoření v trvalém vznikání, zanikání a znovuvytvoření.

V tomto dění se splňují také všechna zjevení a zaslíbení. Nakonec se v něm pro tuto zemi vyplní i „poslední soud“! /Svět – díl I./

Abd-ru-shin

„Poslední soud“

Pojem „posledního soudu“ lze nalézt v té či oné podobě v mnoha věroukách. V křesťanských vyznáních se s tím spojuje představa hlaholu polnic a vzkříšení mrtvých ze svých hrobů. Zase jednou si tak člověk učinil falešný obraz z poukazů, které mu byly dány, aby porozuměl své cestě stvořením. Tyto, z části naivní a z části fantastické pokusy o výklad, které očekávají zázračný čin libovůle Stvořitelovy, byly nahrazeny jasným vylíčením dějů teprve v Poselství Grálu „Ve Světle Pravdy“. Podle něho je také „poslední soud“ zcela **přirozeným pochodem**, který spočívá v zákonech stvoření.

Vždyť hmotný svět, který nás obklopuje, není věčný, má začátek a konec. Tak, jak se jednotlivá forma vytváří a znovu rozbíjí, děje se i s hmotou jako takovou, ovšem v mnohem větším koloběhu. Také ona potřebuje obnovení proměnou, která ji očisťuje a osvěžuje k novému počátku. Do tohoto hmotného světa je pak lidský duch zasazen jako duchovní zrníčko. Podobně i ono potřebuje dozrávat v podporujícím působení okolního prostředí. Dříve však, než je hmota dohnána ke svému zdánlivému konci, musí se duchovní zrno vyvinout až k onomu stupni, který mu umožňuje opět se odpoutat od hmotného světa, podobně jako odpadá zralý plod od stromu. V opačném případě je vtaženo do pochodu, který nazývá „Poselství Grálu“ rozkladem hmoty.

Plná velikost toho dění se zcela vymyká všem schopnostem lidské představivosti. Již pouhý pojem „rozkladu“ je nedostupný zkušenosti, jelikož dovedeme uvědoměle prožívat život pouze **m e z i** začátkem a koncem hmoty. Rozklad, to přece není tlení. Tlení ukončuje malý koloběh formy, rozklad ale velký koloběh hmoty. Rozklad vede zpět do **p r a s t a v u**, mimo hmotnou podstatu. Víme sice, že hmota se může přeměnit opět v záření, ze kterého povstala, ovšem stává se přitom **l e h č í**, což způsobuje její rozplynutí. Naproti tomu je rozklad – jak uvádí Poselství Grálu – **následek n a d m ě r n é h o z h u š t ě n í h m o t y**. Je tedy nutno hledat právě v opačném směru.

Asi před desíti léty, do kdy bylo nebe pozorováno jen optickými přístroji, se započalo s jeho zkoumáním též radiovými teleskopy. Jsou sto zachycovat elektromagnetické vlny i mimo rozsah vln, známých jako viditelné světlo. Přitom bylo učiněno mnoho převratných objevů: v hlubinách vesmíru, které jsou našemu zraku uzavřeny, existují hvězdy, jejichž stav a chování byly doposud neznámé.

Tak se ve význačných pojednáních mluví nejen o „bílých trpaslících“, „rudých obrech“ a o „supernovách“, nýbrž také o quasarech, pulsarech a neutronových hvězdách. O historii hvězd, která se v tom zdánlivě jeví, nebude zde blíže pojednáno, poněvadž věda nedospěla dále, než k domněnkám o průběhu vývojových fází. Zde nás zajímá jen **p o s l e d n í** úsek tohoto dění. Neboť to, co se děje v oblasti vzdálených galaxií vypadá jako kouzelný trik – hvězda zmizí ze světa!

Okolnosti, za kterých se to odehrává, ukazují na pozoruhodnou shodu s líčením Poselství Grálu o „rozkladu hmoty“ a o „posledním soudu“.

„Zvrhnutí hmoty“

V následujícím přenechám slovo odborníkům. Omezím se jen na to, abych jejich podání příležitostně vlastními slovy zopakoval a poukázal na spojitost s Poselstvím Grálu. Domnívám se, že konfrontace mluví dosti zřetelně. Již první označení těchto objektů vědci jako „quasitelární radiové zdroje“, z čehož pochází zkrácený název „quasar“ – dává poznat, že jde jen o vzdálenou podobnost s hvězdami, jak jsme je dosud znali. Gustav Andreas Tamann, spolupracovník laboratoří na Mount Wilson a Mount Palomar, označil v „Bild der Wissenschaft“ č. 3/1965 (Deutsche Verlags – Anstalt) quasary jako „...nejzáhadnější a nejpřevratnější objekty, které v posledních letech otřásly fyzikálním obrazem světa“...

A ještě v sešitě 4. 11. 1970 téhož časopisu prohlašuje Felix Jurewitsch Ziegel, kosmobiolog leteckého institutu v Moskvě: „Jsme ještě velmi vzdáleni toho, abychom jev quasarů alespoň jen částečně pochopili.“

Záhada těchto vesmírných těles spočívá především v jejich ohromné hmotné hustotě. Jejich hmota je tak kompaktně stlačena dohromady, že „...kousek o velikosti krabičky od zápalu, kdyby byl položen na zemský povrch, prolomil by ihned kůru a odtud takřka nezabrzden by se propadl do hlubin zemského nitra a teprve ve středu země by se zastavil.“ (dle Heimara von Diefurtha.)

V této úvaze jsou uvedeny hodnoty, které jsou pro nás velmi často těžko představitelné. Vědci proto v této souvislosti hovoří jak o „nadměrně husté“, tak také o „**zvrhlé** hmotě“, jak píše Volker Weidemann, vedoucí profesor university v Kielu v časopise „Bild der Wissenschaft“ č. 7/71.

Ale již asi před 40 lety bylo v Poselství Grálu řečeno, že ve hrubohmotnosti jsou odstupňování, která jsou daleko těžší a mnohem hustší, než je země (Bytosné, díl II.) a že je to přezrálost hmoty, která vede k rozkladu (Já jsem vzkříšení a život...díl II.)

Označení „nadměrně hustá, zvrhlá hmota“ a „přezrálost hmoty“ pocházejí ze zcela rozličných pramenů. Přece je však mezi nimi pozoruhodná pojmová shoda: oba míní stav, který leží za prahem normálního. Věda a Poselství Grálu mají tedy v následujících úvahách na mysli v podstatě stejný stav hmoty.

Lidský duch a hmota

V Poselství Grálu čteme:

„Pokud se lidský duch nyní nalézá ve hmotnosti, koná s ní část velkého koloběhu, přirozeně, aniž sám něco pozoruje. A tak se jednoho dne konečně také ocitne spolu s ní na oné hranici, kde ona část světa, ve které se nalézá, je zvolna vehnána do rozkladu.“ (Já jsem vzkříšení a život...“ díl II.)

Osud lidského ducha je tedy v jedné části své cesty spjat s touto hmotou. Avšak podle slov Poselství Grálu obsahuje celistvost hmotných světů nejen pro nás viditelnou hrubohmotnost, nýbrž též jemnohmotnost, která je zcela jinak utvářena. Z prvé pochází naše pozemské tělo, z druhé oproti tomu tělo duševní, které po odložení pozemské schránky zůstává pro ducha jako jeho obal. Věda dovede prozkoumat jen hrubohmotné, Poselství Grálu však líčí hrubohmotné i jemnohmotné dění. Především ale jeho působení na ducha dosud ještě ve hmotném záhalu. Jeho výpovědi zasahují mnohem dále. Toto nutno mít na zřeteli, abychom pochopili následující.

Projednávaný předmět s sebou sotva ovšem přináší možnost zmínky o obšťastňující, ke Světlu ukazující, cestě, kterou otevírá Poselství Grálu skrze poznání zákonů stvoření. Proto budiž zdůrazněno: úmyslem Poselství Grálu není hrozit „věčným zatracením“, pojmem, na který nápadně mnoho lidí naráží. Nechtějí o takových hrůzách nic slyšet, třebaže – anebo právě proto – záleží jen na nich, aby se jim vyhnuli. Místo, aby našli radostně zodpovědnost tímto jim svěřenou, obelhávají sami sebe vytouženou představou, že Bůh všechno odpouští a že Jeho „láska“ něco podobného nedopustí. Přehlížejí, že tato láska již spočívá v tom, že opakovaným žitím v hrubohmotnosti je jim dána příležitost, aby dozrávali a odčinili spáchané chyby. Trvalé ohledy by však stály v cestě každému vývoji. Kdo je očekává, ten tím dává najevo, že se mu nedostává vůle k dosažení cíle.

Boží zákony, které nesou Jeho vůli a které v jedné části světa jsou viditelné v podobě přírodních zákonů, se musí splnit právě na základě jejich dokonalosti. Lidský duch, jehož neoddělitelnou součástí je jeho svobodná vůle, vlastním rozhodnutím k dobrému či ke zlému vy-

volává zákonité důsledky. Kdo se tedy zalekne hrůzy, kterou tyto zákony nelítostně připraví tomu, kdo se jim neustále přičí a tím prokáže se být nehodný vést v tomto stvoření uvědomělý život, nechť uváží, že toto není úmyslem Stvořitele. Jenom jeho chtění, trvale od Světla odvrácené chování, může lidského ducha dovésti tam, kam by nikdy nemohl dospět, kdyby byl dodržoval cestu, jemu předurčenou. Jenom tím se však může stát, že musí na sobě vytrpět rozklad, poněvadž se stal neupotřebitelný.

Neboť: „Podle svého duchovního stavu v hrubohmotném, tak jako v jemnohmotném světě, musí se člověk, vlastní jeho „já“, buď pohybovat vzhůru, nebo zůstane připoután ke hmotě.

Vážná snaha po pravdě a Světle a spojená s tím změna učiní každého duchovně čistším a tím světlejším, což ho přirozeně musí postupně vždy více uvolňovat od hrubé hmotnosti a přiměřeně podle jeho čistoty a lehkosti brát do výše.

Ten však, kdo věří jen ve hmotu, váže se na ni sám svým přesvědčením a zůstává k ní připoután, takže nemůže být nesen vzhůru. Dobrovolným rozhodnutím každého jednotlivce nastává tedy třídění mezi těmi, kdo usilují ke Světlu a těmi, kdo jsou poutáni temnotami, podle platných přirozených zákonů duchovní tíže.“ (Svět díl I.)

Když jsme toto předeslali, vrátíme se zase ke „quasistelárním radiovým zdrojům“, které jsou dle Gustava A. Tamanna „...nejjasnější objekty ve vesmíru a vyzářují navzdory své nepatrné velikosti stokrát více světla, než světla soustava mléčné dráhy“.

V pohledu na již uvedené se zdá, jakoby světlo chtělo ještě včas uniknout z tohoto „zvrhlého“ hvězdného tělesa, které se stalo abnormálně těžkým. Uvolnění světla je však odpoutání energie od hmoty, ke které byla připoutána. Energie však je, jak ukázal Abd-ru-shin, sice daleko slabšího odstupňování, než lidský duch, ale přesto **duchovního** základního druhu. (Co jest energie...kniha „Otázky a odpovědi“.) Je to tedy duchovno, co zde v množství opouští umírající vesmírné těleso.

Poslyšme, co k tomu říká Poselství Grálu:

Pak ale je pro všechny lidské duchy nalézající se ještě ve hmotnosti nejvyšší čas, aby si pospíšili stát se takovými, aby mohli stoupat k bezpečnému světlému přístavu věčné Říše, tedy nalézti správnou a především nejkratší **cestu**, aby se dostali z dosahu hrozících nebezpečí ve hmotnosti dříve, než by je tato strhla sebou.“ (Já jsem vzkříšení... díl II.)

Jakého druhu jsou tedy nebezpečí, která nakonec hrozí ve hmotnosti? Poselství Grálu říká: „Zákon rovnováhyudržuje a poskytuje trvání také celému **světu**, neboť jen v udržení rovnováhy mohou hvězdy, mohou světy, putovat po svých drahách a v nich se udržet!“ (Dítě, díl III.)

Ke stejnému poznání dospěla i věda: „Nakonec nutno každou hvězdu považovat za druh rovnovážného systému, který může existovat jen tak dlouho, pokud tíže je v rovnováze s tlakem vnitřních atomárních pochodů. Pokouší-li se tíže hvězdu stlačit, usiluje mohutné napětí plynu v jejím vnitřku ji roztrhnout.“ (Felix J. Ziegel)

Zde jest zřetelná podobnost mezi hmotným a duševně duchovním pochodem. Také člověk potřebuje duševní rovnováhu. Když ho tlačí těžkosti, může to vést ke zhroucení. Na druhé straně mohl by však mnohdy „vzkypět“ blažeností nebo vztekem, protože vnitřní tlak se stal prostě příliš velký. Je proto zcela opodstatněné přirovnávat.

Jestliže se nyní hmota zhušťuje stále více, zvyšuje se tak zároveň její tíže, zatím co vnitřní atomové pochody svým tlakem jí nakonec nemohou vzdorovat. Rovnovážný stav hvězdy se tedy poruší, což je snesitelné jen k určité hranici. O takové hranici byla již řeč v citátu z Poselství Grálu, uvedeném na počátku oddílu tohoto textu.

Z h r o u c e n í

I učení odborníci se ostýchají popisovat následující pochody, odehrávající se v těchto hvězdách. Tak Felix J. Ziegel předesílá svým výkladům: „Jestliže se pokoušíme vysvětlit podstatu quasaru, obáváme se, že by mohlo být zaměněno s fantastickou povídkou (science-fiction)“.

Teprve po tomto úvodu pokračuje: „Vědci dospěli k poznání, že při nakupení se zvláště velkých hmot stává se tíže tak velikou, že ji již nelze překonat žádným tlakem záření. Sama pak určuje osud takového nebeského tělesa. Pod jejím vlivem prožije hvězda **gravitační kolaps**, který ji nechá zhroutit samu v sobě jako domeček z karet a sbalí ji do hustoty až asi 10 na třicátou gramu na cm^3 , což je opravdu neuvěřitelné zhuštění, které můžeme pochopit jen tehdy, víme-li, že naše celá země váží pouze $5,87 \times 10$ na dvacátousedmou gramu.

Heimar von Ditfurth popisuje v „Dětech vesmíru“ toto dění: „Jakmile masa hvězdy překročí tuto osudnou hranici, začnou se odehrávat pochody, které se čtou přímo fantasticky. Ale dnes nejsou již dávno pouhou teorií. Výpočty... ukazují, že hmota takovéto hvězdy je tak velká, že mohutnost její vnitřní přitažlivosti postačí, aby zničila strukturu atomu hmoty. To je okamžik tzv. gravitačního kolapsu: během asi jedné vteřiny se zhroutlí celá dosud stále ještě značně jako planeta velká hvězda na objem koule o průměru asi 10 až 20 kilometrů.

Vědci vypočítali, že kritická hranice, za kterou následuje zhroucení, je asi 1,44 slunečních hmot. Naše slunce určitě není měrou všech kosmických procesů. Přesto se zdá, že v tomto číselném vztahu vládne zákonitost, která stojí za krátkou úvahu. Vždyť číslo 1,44 je $1,2 \times 1,2$, což je stonásobné zmenšení čísla 12 x 12 (144). S číslem 12 setkáváme se tedy právě tam, kde se jedná o celková uspořádání: je 12 znamení zvěrokruhu, na 12 spočívá naše rozdělení času, Ježíš se obklopil 12 apoštoly, ve zjevení Janově je uveden počet zpečetěných dvanáctkrát dvanáct tisíc (kap. 7,4-8), při „popisu nebeského Jerusalema“ (kap. 21,10-21) se stále vrací dvanáctka...“jeho zdi měří jednostočtyřicetčtyři loktu“, v Poselství Grálu je řeč o tom, že je dvanáct povah – se všemi odstupňováními (Povaha, díl III.), dvanáct poledníků – na tom spočívá akupunktura. Těchto několik příkladů ukazuje, že se u dvanáctky – a zvláště u její druhé mocniny – podle toho jedná o ohraničení, o v sobě ohraničenou míru celistvosti, která

je nepřekročitelná. Na tomto starém vedení spočívá asi také strach z třináctky. Zde se setkáváme s tím, že dvanáctkrát dvanáct je skutečnou, astrofyzikálně, vědecky zjištěnou hraniční hodnotou, která umožňuje nejen výhled do zákonitosti veškerého stvoření, ale posunuje také z Bible citovaná místa ze symbolického do myslitelného pravého významu. Také vztah k třináctce ztrácí zdání pověry, když spočívá v kosmických prostorech. Neboť překročením čísla 12 x 12 – i kdyby se jednalo o jeho zmenšený obraz – začíná skutečně katastrofa: v gravitačním kolapsu, fyzikálně zvaným „imploze“, hroutí se přehuštěná hmota sama v sebe. Tím se děje ve hmotě to, o čem v dále dosahujícím záznamu říká Poselství Grálu:

„Falešné....se musí samo v sobě zhroudit...“ (Pozemský člověk před svým Bohem, díl II.)

„...v sobě rozpadnout a rozpráshit.“ (Oddanost díl I.)

Jak uvádí věda, odehrává se toto zhroucení „během jedné vteřiny“, tedy od jednoho okamžiku ke druhému. Je-li tím také dotčen člověk, který prodlévá v hrubohmotném nebo jemnohmotném, jak to Poselství Grálu líčí, pak se stává srozumitelným, že se tam praví:

„Budete souzeni ještě dříve, než budete moci vykoktat jediné slovo omluvy...“ (Kniha života, díl II.)

Neboť to, co se odehrává při gravitačním kolapsu, jeví se skutečně jako konečné rozdělení. O tom čteme u Heimara von Ditfurtha: „Přitom asi desetina celkové hmoty hroutící se hvězdy je mohutnou bleskovou atomovou explozí vymrštěna do vesmíru rychlostí až 10 000 km za vteřinu. To je mechanismus, který nechává vybuchnout stálici a tím přivodí vzplanutí zdánlivě zcela nové hvězdy – supernovy – která může po dobu několika týdnů zářit tak jasně, jako 200 000 000 sluncí.“

To, co zůstane po katastrofě výbuchu supernovy, je hvězda, jejíž hmota je stále ještě tak veliká asi jako naše slunce, ale nyní tak stlačená, že zaujímá prostor koule o průměru jen ještě 10 až 20 km. (V tomto stavu by hmota naší země zaujímala prostor koule o průměru asi 100 až 200 metrů. – pozn. překladatele.)

Oddělení od Světla

Následující zní tak děsivě, že bych k tomu rád citoval názory většího počtu vědců. Právě v tomto tak významném bodě nemá vzniknout dojem, že se jedná o domněnky stranou stojícího člověka s bohatou fantazií.

Heimar von Ditfurth pokračuje:

„Přitažlivost této sluneční hmoty sbalené dohromady, ve srovnání s tak malým prostorem, je tak obrovsky veliká, že ani fotonům světla není možno ještě opustit pole přitažlivosti tohoto nebeského tělesa.“

J. Brian Dance z univerzity v Birminghamu píše v „Obrazech vědy“ č. 11 r. 1970: „když...působením vlastního gravitačního pole se hvězda do sebe zhroutlí, může mohutná

gravitace zadržet na jejím povrchu dokonce i světlo, které dosud vysílala. Tedy již nikdy se nemohou ani světelná kvanta šířit proti jejímu gravitačnímu poli. Tím se stává hvězda neviditelnou – „černou dírou“. Poněvadž ani světlo ani hmota nemůže z „černých děr“ unikat, lze je prokázat jenom účinky jejich přitažlivosti.“

U Felixe J. Ziegela toto téma: „Hvězda se pak ponoří jakoby do gravitačního hrobu neviditelnosti. Jenom její hmota, která se projevuje účinky tíže, dává známky života.“

A Volker Weidemann píše: „Vzniká černá díra, do které je umírající hvězda uzavřena navždy... Hvězda v černé díře má na svém povrchu tak mohutnou přitažlivou sílu, že žádné elektromagnetické záření ji nemůže již opustit. Spojení mezi hroutícím se hvězdným objektem a vnějším světlem je tím znemožněno...“

Vraťme se ještě jednou zpět k počátku tohoto sotva představitelného dění a shrňme jednoduchými slovy: Zatím, co hvězda zhuštěná nad mezní hodnotu hroutí se do sebe, vymršťuje ještě část své hmoty a v posledním gigantickém záblesku, vědecky označeném jako výbuch supernovy, opouští hvězdu světlo, to, které ještě může, dříve než se nad zbytkem, který zůstal, uzavře temnota.

To je tedy – čistě astrofyzikálně řečeno – konečné oddělení světla a tmy. Přesně totéž praví Poselství Grálu o „posledním soudu“: „Pak bude konečně dovršeno rozštěpení mezi Světlem a temnotou a soud bude naplněn.“ (Svět, díl I.)

Toto hrubohmotné dění znamená však též pro lidského ducha, dosud prodlévajícího ve hmotě: „...poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech (v hrubohmotném i jemnohmotném) jsou buď tak dalece zušlechtění, že mohou být povzneseni k oblastem světla nebo zůstávají z vlastní vůle poutáni ve svém nízkém způsobu, a proto se nakonec zřítí do tak zvaného „věčného zavržení“, to znamená, že budou spolu s hmotou, od níž se nemohou odtrhnout, strženi do rozkladu...“ (Svět, díl I.)

Člověk málo obeznámený s Poselstvím Grálu mohl by zde namítnout, že také inkarnace do pozemského těla představuje vázání ducha na hmotu. To se ale děje jen na omezenou dobu a k předvídanému účelu zraní. Vázanost k zanikající hmotě vyplývá naproti tomu jako důsledek končícího chybného vývoje.

Astrofyzika stojí nyní před dosud nepředstavitelným. Zdá se, jakoby světlo bylo poutáno ke hmotě jeho tíží, která se stala nadměrně velikou. Se Světlem dělo by se to, co Poselství Grálu píše o duchu. Zatím, co jedna část zářic uniká, druhá zůstává vázána ve hmotě.

Přitom jeví se význačným, že vyzážené světlo pochází z ještě poměrně volnějších vnějších vrstev, zatím co ve svém vnitřku kolabující hvězdy se „černá díra“ stále více rozpíná. O takovém **uvolnění** mluví také Poselství Grálu. (viz. Já jsem vzkříšení a život..., díl II.) Avšak nejenže **únik** světla z „černé díry“ není posléze možný, též obrovské sání její tíže **spolyká** veškeré světlo, které se jí přiblíží.

Jakov Sedlovič, astrofyzik akademie věd v SSSR, píše o tom v Bild der Wisensch 1974: „Jméno samo – černá díra – znamená, že světelný paprsek nebo hmotná částice, zkrátka vše, co se přiblíží do blízkosti černé díry, je neodolatelně přitaženo silou tíže a zmizí v díře.“

Také vnitřní světlo člověka, jeho duch, je stejnou měrou ohrožen: „Jestliže se nechá zahnat k temnu, hrozí mu nebezpečí, že bude přes vnější okruh svého normálního běhu zatažen do hloubky a že již nenajde cestu zpět ke vzestupu...a bude proto vlečen do mohutného koloběhu hmotného stvoření, až nakonec do rozkladu...“ (Tajemství Lucifera, díl III.)

Poselství Grálu mluví o této tíži „temnot“ (př. Strnulost). Děje ve zhutněných hvězdách skutečně ukazují, že nadměrná tíže způsobuje temnotu, ano, úzká souvislost těchto dvou pojmů ukazuje se v kosmických dálkách také až k poslední konečné platnosti. Anglický astronom sir Fred Hoyle popisuje tyto vzdálené děje: „Světové těleso tohoto druhu se účinkem své mohutné tíže určitým způsobem vyloučilo z kosmického prostoru“ (dle Heimara von Ditfurtha – „Děti vesmíru“).

Není proto nepochopitelné, proč volal Abd-ru-shin k nepoučitelným: „Propadnete se do oné smrtonosné hrůzy, kterou jste si sami přichystali svým tvrdošijným úsilím! ...V neuniknutelném sevření budete tam připoutáni...“

To nebyla žádná zastrašující výhrůžka, nýbrž burcuující varování před neuniknutelným, k němuž musíte být dohnáni při pokračování vaší cesty. Tak čteme u Johna Taylora v jeho právě vydané knize „Černá slunce“ (Schrez Verlag), co navzdory trochu nepodařenému titulu – s černými děrami souvisí: „je-li člověk již jednou ve vnitru tohoto strašlivého tělesa, nemá již žádnou možnost je opustit, byť by se namáhal sebevíc.“

N e r o z d í l n o s t

Co se děje ve hmotě, když se s konečnou platností oddělila od Světla a řítí se nyní dál vstříc svému konci? Poselství Grálu říká: „...začíná rozklad, v němž všechno hmotné ztrácí formu...“ (Oblasti temna a zavržení, díl II.) Přičemž se praví vzhledem k lidskému duchu, který zůstává vázán na hmotu: „Osudem takových zavrženců pak je, že jejich jemnohmotné tělo zůstává nyní podrobováno nastalým změnám ve hmotnosti a musí v ní trpět během nejobleštnějšího tisíciletého rozkladu. Velikost takových muk přemůže nakonec lidského ducha tak, že pozbývá sebevědomí. Tím se také rozpadá v uvědomění získaná forma Božího obrazu v úrovni, lidská forma.“ (Já jsem vzkříšení...díl II.)

Rozklad rozpouští pak i jeho duchovní osobnost jako takovou, která byla získána v průběhu stvoření, takže utrpí duchovní smrt a je rozprášena do semene. Komputery početně rozvedly, co se dál odehrává ve hvězdné hmotě, ponořené do temnoty.

Vědci o tom podávají zprávy: „Přitom je nakonec dosaženo bodu, při kterém se nejen hrouťí elektronové slupky všech atomů (to se stalo již během přehuštní) – nýbrž dokonce i lešení atomového jádra, vytvořeného z elementárních částíček.“ (Heimar von Ditfurth)

„Mohutným smrštěním hvězdného objemu jsou elektrony a protony její hmoty nuceny proměnit se v neutrony. Tím zaniká veškerá chemická mnohotvárnost hmoty.“ (Bild der Wissenschaft 11/71)

„Následkem extrémního tlaku vnikla tím z nejrůznějších prvků jednotná hmota „neutronium“, v jejíž shodnosti zanikla veškerá chemická mnohotvárnost našeho vlastního světa.“ (Bild der Wissenschaft č. 10/71)

Porovnejme tato uvedená líčení navzájem: V Poselství Grálu se praví, že „vše hmotné ztrácí tvar“. Přesně totéž se děje při úplném zboření atomové struktury.

V poukazu na člověka praví se v Poselství Grálu, že rozklad nejprve zasáhne „jemnohmotné tělo“, tedy obal, který zůstává po odložení pozemského těla a teprve pak ducha, jádro. Také ve hmotě rozbije se nejprve obal vytvořený z elektronových slupek a teprve později atomové jádro.

Poselství Grálu mluví konečně o „rozpuštění osobního já“. Ve hmotě probíhá, jak bylo nyní zjištěno, v podstatě stejný pochod. Také ona utrpí, svým způsobem, úplné „odosobnění“. Nakonec již nejsou žádné rozdílné prvky, dokonce ani kladné nebo záporné nabitě částice, ale je již jenom nerozdílná hmota, bez jakékoliv různosti. Také hmota je tedy zbavena všech zvláštních druhů a uvedena zpět do pra-stavu.

Tento úsek dění se mi zdá nejpůsobivější, neboť mnohotvárnost prvku spočívá v rozdílném počtu jejich elementárních částic, které podmiňují atomovou váhu, tedy tíhu. Současně s tímto svislým řazením probíhá však – podobno vodorovné ose – stavebními kameny hmotného světa rozštěpení prostřednictvím kladných nebo záporných elektrických nábojů. V tomto dvojitěm členění hmoty podle svislé a vodorovné osy projevuje se kříž, který je obsažen ve veškerém bohatství látek, ano, které vůbec teprve z něho povstává. Tak se tedy umírání hmoty stává obrazem otřesné velikosti. Neboť po ztrátě svého členění v ní také uhasíná vepsaný kříž. Nyní po odnětí světla, jehož zbytek je pohlcen temnotou, nerozpínají se již jeho ramena, propadává se současně do středu. Kříž se tím projevuje ve svém pravém významu: Jako výraz v pohyb uvádějící a formu vytvářející síly! Jeho zhroucením, jeho zmizením, končí také náš tak důvěrně známý hmotný svět.

Roztrhána a rozemleta ...

Zůstaňme ještě při způsobu, jakým se děje rozpuštění osobního „já“, které se z duchovního semena vyvinulo nesprávně. Je to popsáno v dříve citovaném oddílu Poselství Grálu jako „roztrhána“, na jiném místě „rozemleta“. (Svět, díl I.) Podle toho to nemůže způsobovat jen tlak tíže, musí k tomu přistoupit ještě pohyb přicházející zvenku. Podle zjištění astrofyziky nacházejí se hvězdné útvary, obklopené temnotou, skutečně v „nepředstavitelně rychlé rotaci“ (Wiliard Frank Libby v časopise Akut č. 2-71). Zatím, co vnitřní pohyb atomu se v nadměrně husté hmotě stále více zpomaluje a nakonec v rozpadu její stavby vůbec zastavuje, stupňuje se vnější pohyb v prudké víření. Je to následek zákona stvoření, když skrze jednostranné posunutí se porušil zákon vyrovnání a došlo k vypadnutí z rovnováhy.

Že se podle Poselství Grálu kosmická tělesa, nacházející se v rozkladu, musejí také rychle otáčet, lze usuzovat z toho, že se v něm mluví o „**sací síle víru rozkladu**“.

Věda nám to nyní potvrzuje: „Černá díra může tedy nadále k sobě strhnout hmotu i světlo z vesmíru a vsát do sebe“ – píše Volker Weidemann.

Tak jako se nasávání vířící vody otevírá v trychtýř, zdá se tomu být u černých děr. Poselství Grálu mluví v souvislosti s rozkladem o „trychtýři“ (Svět, díl I. a Já jsem vzkříšení, díl II. a Bytostné, díl III.) Tento poukaz je zde významnější, než pouhé okrasné přirovnání. Neboť rychlé otáčení hvězdné hmoty podobá se svým způsobem pohybu meliva při mletí, jak to v malém měřítku můžeme pozorovat na trychtýři starého mlýnku na kávu – zrno je strženo dolů do mlecího ústrojí a jeho otáčením roztrháno a rozemleto...

Prožití času

Věda se tím děním obírala také z hlediska teorie relativity. Za předpokladu „pozorovatele“, který by byl uvnitř nebo vně tohoto procesu, dospívá Felix J. Ziegel k následujícímu výsledku: „Je také zajímavé, že dříve, než se vnitřní pozorovatel stane pro vnějšího neviditelným, proběhne před pozorovatelem uvnitř v několika okamžicích ve zrychleném tempu celá budoucnost(!) jeho vnějšího kolegy.

Na tomto místě se nemůžeme zabývat vědeckým odvozením této skutečnosti, která se nám zdá ovlivňující. Mějme však za prokázané: „Vnitřní pozorovatel“ by se podle toho dověděl ještě v okamžiku svého pádu do temnot, jak se utváří osud toho, který tohoto zůstal ušetřen. Jeho vlastní los se mu musí zdát o to hroznější, protože může poznat, co prohrál. Vědecké pozorování se také zde kryje se slovy Poselství Grálu, které o postiženém pravilo: „Bude jen vyburcován ke strašlivému poznání pádu do bezedných hlubin konečného rozkladu, zavržení.“ (Strážkyně plamene, díl III.)

Již ve dříve uvedených výtažcích z Poselství Grálu byla dále řeč o „pomalém rozkladu“, o „tisícerých mukách“. Poslyšme také k tomu hlas vědy: „Jelikož při takovémto smršťovacím procesu mají hlavní úlohu zákony obecné teorie relativity, lze také říci, že všechny pochody na takovémto tělese trvají pro vnějšího pozorovatele nekonečně dlouho“. (Josif Sklovski, profesor sovětského institutu pro vesmírná bádání v časopise „Obraz vědy“ č. 10/72)

Zde je ovšem řeč o „vnějším pozorovateli“. Nám se však jedná o to, jak by sám sebe prožil všechno ten, který by byl tímto dějem postižen. O tom píše Jurevitsch Ziegel: „Pozorovatel nacházející se na takovémto hroutícím se tělese bude moci odečísti na svých hodinkách, že celý děj trvá sotva deset minut.“ Zde se zdá být poprvé rozpor se slovy Poselství Grálu. Jeho vysvětlení vyžaduje zde ještě úvahu zásadního rázu: Teorie relativity, jednoduše řečeno, se zabývá poměrem průběhu různých, vůči sobě rozdílných, pohybů. Přitom se však zabývá výlučně pochody **vnějšimi**, tj. hmotnými. Pokud do těchto úvah zahrnujeme i člověka, pak v jejich řetězu chybí poslední, nevnitřnější článek. Neboť člověk není jenom tělo, jeho skutečné „já“, jeho jádro – je duch. Také tento duch je samostatným, pohybujícím se, systémem, jehož pohyb, spočívající ve schopnosti přijímat prožití, v žádném případě nemusí probíhat současně s tělesným. V poměru, ve vzájemném vztahu rozdílně pohyblivých systémů „tělo“ a „duch“ je nutno přihlídnout k tomu, že „duch“ je nositelem **vědomí**. Nebudeme-li toho dbát, pak to nehraje žádnou roli tam, kde tělo a duch jsou spojeny takřka v jednotě, jako je tomu přibližně ve výše uvedeném případě u „vnějšího pozorovatele“, který se sám

dění nezúčastní. Pokud je však člověk spoluzatažen do jeho pohybu, pak dává zanedbání ducha – jeho vlastního „pohyblivého systému“ – zkreslené výsledky. Ve výše uvedeném citátu je to zřejmé z toho, že se mluví o „pozorovateli“ – tedy o nezúčastněném divákovi na hroučící se hvězdě, pro jehož hodinky (!) je šílená rotace neutronové hvězdy skončena během několika minut. Hodinky tohoto pozorovatele měří průběh pohybu v jejich bezprostředním okolí, nikoliv však vědomé **prožití** tím zasaženého ducha. Duch, který je vázán na hmotu ještě při jejím rozkladu, propadl však již téměř strnulosti, sotva se ještě může stavět na odpor svým vlastním pohybem prudkému pohybu vnějšímu. Proto se musí zdát vířivé otáčení, které uchopilo jeho obal, že trvá relativně **nekonečně dlouho**.

Konec se stává začátkem

Co nyní následuje je jen dovršení zániku. Poslyšme jeho vylíčení Heimarem von Ditfurth: „Také stádium neutronové hvězdy, tak hlásí komputery, není stále ještě poslední tečkou v životě hvězdy... V každém případě jsou po krátkém přerušení opět uvedeny v činnost v této stejné již nepředstavitelně husté kouli stahovací pohyby a pak již není žádné zastavení. Neutronová hvězda se smršťuje do matematického bodu, do úplného abstraktna...”

Jak máme této poslední zprávě porozumět, to ponechme stranou. V každém případě není však již síly, která by mohla působit proti této samovolné kontrakci až k této vnější hranici početně možného... Jak hlásí komputery, hvězdy odchází v každém případě z jeviště. Nějakým, nám nepředstavitelným způsobem, zmizí zřejmě skutečně z vesmíru.“

Neodpovídá to sebezrušení až ke zmizení průtoku „rozkladným trychtýřem“, o kterém mluví Poselství Grálu? Ale: „Rozklad, budiž dobře pozorováno, není stejného významu, jako zničení. Zničeno nemůže být nic. Je to jen převedení zpět do původního stavu.“ (Já jsem vzkříšení a život..., díl II.)

Tento kruh hmotného dění, který se uzavírá ve spojení konce se začátkem, začíná se rýsovat i ve vědě: „Je velmi zajímavé, že pravýbuch, který měl být zahájením vzniku vesmíru, je v matematickém smyslu obecné teorie relativity blízko obecného průběhu gravitačního kolapsu.“ (Volker Weidemann)

Objevení černých děr ovšem nezbytně nadhodilo otázku, co se děje s takto ponořenou hmotou, kam zmizí. Poselství Grálu mluvilo o „obrovském trychtýři“. „...kde probíhá rozklad, aby bylo na druhé straně jako prasémě vypuzeno opět k novému koloběhu.“ (Svět, díl II.)

Obraz takového dvojitého trychtýře nacházíme nyní také u Johna Taylora. V protikladu k pohlcující „černé díře“ označuje tuto protistranu, která dává a tvoří, jako „bílou díru“ a k tomu dodává: „Vývoj takovéto „bílé díry“ je možno si představit právě obráceně k vývoji tělesa, které prodělává kolaps. Vypadalo by to asi tak, jako by nafilmovaný kolaps rotující hvězdy byl nyní promítnut pozpátku. Ale my jsme však již pozorovali, že toto kolabující těleso by muselo pocházet z jiného vesmíru...”

Jak velkolepě prostě byl pojat tento nesmírný oblouk veškerého dění již v Poselství Grálu: „Nyní přechází hmotnost z přezrálosti do rozkladu, aby současně šla vstříc svému znovuzrození.“ (Já jsem vzkříšení a život..., díl II.)

Stejným způsobem se však vyplňuje osud ducha, pokud se nedokázal odpoutat od hmoty: „Po úplném rozkladu hmotného zpět do pralátky se stává také nyní **nevědomá** duchovní bytost opět volnou a stoupá dle jí odpovídajícího druhu vzhůru. Avšak nevrací se zpět jako uvědomělý lidský duch, nýbrž jako nevědomé sémě, aby jednou v novém světadílu, skrze nové probuzené přání, započala svůj celý běh od počátku.“ (Já jsem vzkříšení a život..., díl II.)

Nakonec zůstává už jen poslední úzkostlivá otázka: Kdy?

K tomu Poselství Grálu říká: „Poslední, tj. konečný soud nastane jednou pro **každé hmotné** světové těleso, ale neděje se tak současně v celém stvoření.“ (Svět, díl I.)

Tato chybějící současnost nám vůbec teprve umožnila, abychom mohli určit jednotlivé úseky dění.

Také věda nyní proto připouští: „Hvězdy, které vidíme na nebi, jsou nejen různě od nás vzdáleny a různého stáří, nýbrž patří také k různým, pro sebe následujícím hvězdným generacím. Až k tomuto poznání byla to daleká cesta... Dnes je zcela jisté, že...i hvězdy prodělávají svůj vývoj, pravidelný, podle určitých zákonů probíhající životopis.“ (Heimar von Dittfurth)

Pro každé souhvězdí přijde tedy jednou doba, neboť...“také v dění trvajícím miliony let je jednou **určitý** rok jako rozhodující ohraničení nutného dělení všeho potřebného od nepotřebného.“ (Já jsem vzkříšení a život..., díl III.)

U Johna Taylora můžeme dnes číst: „Uplynou miliardy let, ale nakonec nás pohltí „černé díry“. Blaze lidskému duchu, jehož vývoj mu dovolí, aby se včas odpoutal od hmoty! Neboť před nebezpečím být zatažen do hmotného rozkladu je záchranou vejít do věčného života!“

Z á v ě r

„Věčný a bez konce, tedy nekonečný, je pouze **koloběh** stvoření v trvalém vzníkáni, zániku a znovuvytvoření.“ (Svět, díl I.)

V Poselství Grálu to bylo již řešeno před desetiletími. Nyní je také věda tak daleko, že poznala věčný koloběh hmoty. K tomu píše v poslední době John Taylor: „V tomto případě by začal celý vývoj zase od počátku: expanze, zpomalení, bod maximální expanze, stahování a nakonec zničení všech spolusouvisejících struktur kolem nás. Cyklus takového druhu mohl by být věčný. Bylo tomu tak vždy – bude tomu tak stále.“

Pomíjející je tedy nejenom tvar, pomíjející je také hmota jako taková. Její konec probíhá oním způsobem, jak již dávno vylíčil Poselství Grálu, tj.:

- znetvoření vlivem přezrálosti,

- tím způsobené zhroucení při dosažení určité mezní hodnoty,
- odloučení od světla a tmy s konečnou platností,
- ztráta veškeré rozdílnosti,
- konečné odstranění z tohoto světa smrštěním, podobající se výtoku trychtýřem.

Ovšem i když věda, tak jako zde, především měří ještě jenom kmity, zůstává to přesto ještě pořád v oblasti – i když zjemnělé – hrubohmotnosti. Vnímat něco jiného by stejně hrubohmotné nástroje a naše tělesné smysly nemohly v důsledku chybějící stejnorodosti. Neboť „jemnohmotnost je a zůstane lidskému rozumu cizím druhem, se kterým nemůže navázat spojení.“ (Na hrubohmotné hranici, díl III.)

Ale: „Tento jemnohmotný svět však, onen svět, který patří ke stvoření, je podroben stejným zákonům trvalého vývoje a rozkladu.“ (Svět, díl I.)

Nechybí proto již mnoho k tomu, abychom v podstatě stejný průběh nepřijali také pro ty druhy stvoření, které leží mimo oblast naší schopnosti poznání. Rozhodující závora pro porozumění – nepředstavitelnost „rozkladu“ – padla. Nepochopitelné se stalo událostí, měřitelným, vypočitatelným – fyzikálně nespornou skutečností! Co zde bylo označeno za hvězdnou katastrofu, to není atraktivní ojedinělý jev, nýbrž „zcela přirozený pochod“ v průběhu vývojového koloběhu. To nám umožňuje pochopení „posledního soudu“ jako takového pochodu. Vyplývá jako **účinek** tohoto dění na ducha, který je dosud ve hmotě, přičemž se řídí stejnými zákony, které nyní byly vědou s údivem poznány ve hmotně pozorovatelném světě.

Objevy astrofyziky jsou proto určeny nejen pro odborníky, ale platí spíše pro celé lidstvo. Také tím se nám zjevila „znamení na nebi“, ne bez příčiny právě nyní. Zasluhují, abychom jich my všichni dbali jako důrazných varování.

Začíná již probleskovat toto poznání:

„Černá díra způsobila rozruch nejen ve vědách, učinila také pochybnými všechny názory, které si vytvořil člověk o světě a místě, které v něm zaujímá. Důsledky, které vyplývají z existence „černých děr“, jsou pro něho přinejmenším tak významné, ne-li mnohem významnější, než pro vědu. Hrají důležitou úlohu při pokusu člověka prozkoumat neznámé a při hledání odpovědi na poslední ze všech otázek, na otázku po životě a smrti, po živé a mrtvé hmotě“, píše Taylor ve své knize „Černá slunce“.

Při úvaze, jak by se tento hvězdný pochod dotkl lidského ducha, přibližuje se - vychází z fyzikálního – nakonec v předtuše Poselství Grálu: „Proto během osudového skoku (pozn. překladatele: do „jiného vesmíru“) musí duch dále existovat zcela oddělen od hmoty. Jinak bychom museli přijmout, že během tohoto skoku umírá duch společně s hmotou.“

Pro srovnání otevřeme ještě jednu knihu „Ve Světle Pravdy“. Je tam řečeno: „Co se doposud nemohlo uvolnit z hrubohmotného a jemnohmotného, aby přes nejvyšší, nejjemnější a nejlehčí hranici vstoupilo do duchovně bytostného, zanechávajíc za sebou vše hmotné, to bude nevyhnutelně zataženo do rozkladu, čímž bude zničena také jeho forma a osobnost“. (Oblasti temnot a zavržení, díl II.)

Tato souhlasná znění – až do podrobností – měla by nás upozornit. Vždyť to, co teprve radioastronomie a počítačová technika v průběhu posledního desetiletí postupně dovolila objevit, bylo zevrubně napsáno již zhruba před čtyřiceti léty v Poselství Grálu. Vnucuje se otázka, jak toto jeho autor mohl přinést, kdo vlastně byl. Dokonce i dnes ještě jsou vědci uchvázeni tímto sotva pochopitelným. Zní to skoro jako mluva, jestliže Volker Weidemann píše: „V mnohých oblastech bádání jsme právě narazili na pochody, pro které jsme nemohli nalézt ani slova, ani představy.“

Co ještě působí odborníkům potíže, dokázal však Abd-ru-shin již dávno před tím: podal popis tohoto průběhu dění – dokonce daleko za hranicí hrubohmotného – a zvěstoval nám o posledním rozhodnutí, kterému tímto my všichni jdeme vstříc.

Znamení na nebi nyní svědčí pro Něho a pro Jeho Slova!

Bylo napsáno v době 1975-1980, autor celého článku a překladu není uveden.

Z důvodu obtížné čitelnosti utvořila opis v únoru 2019 Jana Zapletalová, Zlín